

havt Sagen til Behandling og nu kun faar den til 4de Behandling, er enigt deri. Der- som de Herrer, der ville sætte en ny Mand ind paa denne Indfødsretslov, iforveien havde sikret sig Ministerens og det andet Things Samtykke, kunde det overmaade godt ske, men naar man ikke forud indhenter de andre Faktoreres Samtykke, bør det ikke ske; thi da vil Resultatet blive det for Indfødsrets Meddelelses Vedkommende, som den ærede Minister antydede, og som jeg vil tillade mig at antyde lidt skarper, at saa gaar Initiativet og dermed Ansvar for, hvem det er, der foreslaas til Indfødsret, bort fra Indenrigsministeriet og over til enkelte Medlemmer eller til et Udvalg for Andragender i Folkethinget, men der er dette Ansvar mindre godt bevaret. Der gives rigtignok dem iblandt os, der tro, at den almindelige Valgret, som vi forøvrigt ikke have, give dem, der ere Udøvere af den, en langt høiere Kvalifikation end den, andre Medborgere besidde, men jeg tror, at det er en stor Feiltagelse. Jeg tror ikke, at den almindelige Valgret engang garanterer saa godt for udmærkede Kvalifikationer som en Valgret med strenge Betingelser. Dermed er det slet ikke min Mening at ville gjøre et Angreb paa den Valgret, vi have; jeg ønsker kun, at vi maa beholde den. Endelig vil jeg i denne Tid, da man har udviklet en saa overordenlig Færdighed i at stille Tingene paa Hovedet, tillade mig at gjøre den Bemærkning, at jeg tror, at det ærede Medlem for 11te Kred (Clausager) gjør sig skyldig deri, dersom han tillægger os Ansvar for, at Indfødsretsloven ikke kommer ud. Naar Landstthinget stryger Hr. Silja og sender Loven til det andet Thing, er det andet Thing, der bærer Ansvar, hvis det ikke vil tage Loven, og det skal aldrig i noget fornødtig Mennekses Dine kunne lægges over paa Landstthinget.

Strandkov: Det forekommer mig, at hele denne Forhandling har drevet sig uden om Kjærnen af det, som det egentlig kommer an paa i denne Sag, idet jeg ser Kjærnepunktet i den Maade, hvorpaa Formanden for Byraadet i Rykjøbing har behandlet Sagen. Jeg antager, at Størstedelen eller ialtsalden en meget stor Del af dette Things Medlemmer have dels været Medlemmer af forskellige kommunale Raad og dels Formænd for dem og saaledes have nogle Kjendskab til, hvorledes disse Raad ere, og hvorledes de forhandle. Naar vi nu her have alle disse Oplysninger liggende for os, vil jeg spørge den høitærede Minister og det høie Landstthing, hvor er saa egentlig Skylden for, at denne Strid er kommen tilstede? Den ligger udelukkende hos Byfogden i Rykjøbing. Jeg

vil ikke bruge det Udtryk, som blev brugt i det andet Thing, men der er vistnok Marsag til at bruge et meget stærkere. Naar man kjender, hvilken Indflydelse en saadan selvvalgt Formand faabel i et Amtsråd som i et Byraad har paa Medlemmerne, tror jeg, at det maa være indlysende, at det havde været meget let for ham at faae denne Ansøgning ind itide, men naar han ikke har villet, hvad er saa Marsagen? Det kan vistnok de fleste af os gjøre os klart, naar de kjende den Situation, som mange Gange er tilstede imellem en Bys Borgere og dens Øvrighed. Jeg faae forleden Aften i det kongelige Theater et Stykke, hvori der forekom et Folke-møde. Jeg kan ikke tænke mig noget mere levende Billede af Forholdet mellem et Byraads Medlemmer og en Byfoged end det, som her blev stillet frem. Jeg tror altsaa, at det er Marsagen til, at Ministeren har Ret i det, at disse kommunale Autoriteters Bidnesbyrd ere komne for silde tilstede, og jeg siger, at efter min Betragtning er hele Skylden hos Borgmesteren i Rykjøbing, fordi han ikke har fremmet denne Sag, som saadanne Sager i Almindelighed fremmes. Naar jeg nu stemmer for Mindretallets Forslag, er det alene, fordi jeg vil gjøre gjældende — og jeg synes at Landstthinget skalde det med mig — at, naar vore Embedsmænd ikke opfylde deres Pligt, som vi synes det er rigtigt, holde vi ikke med dem.

Formanden: Jeg beklager, at jeg atter maa gjøre en Bemærkning i samme Retning som før. Egesaa lidt som det kan være til-ladeligt at lade det skyldige Hensyn til kommunale Bestillingsmænd ude af Sigte, ligesaa lidt er det tilladeligt at tilside sætte dette Hensyn overfor Statens Embedsmænd. Det vilde være i høieste Grad uforstandigt, om Embedsmændene skalde behøve at afgive deres Embedserklæringer saaledes, at de her kunde finde Behag hos enkelte Medlemmer efter disses vilkaarlige Forgodtbefindende. Det, der maa lede Statens Embedsmænd, maa være deres egen Overbevisning om, hvad der er Ret og Pligt, og det enkelte Medlem her er ikke Dommer enten over Statens Embedsmænd eller kommunale Autoriteter.

Strandkov: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Strandkov: Jeg vil gjøre den høitærede Formand opmærksom paa, at mine Udtalelser overfor vedkommende Embedsmand ikke